

Не веднъжъ царкинята опъва лъка си и тетивата му избръмчваше въ точенъ и непогрѣшимъ прицелъ. Тя заръча да наредятъ лова ѝ въ кошоветѣ, остави боляркитѣ и подири братовчедка си Белослава, която бѣ отишла навътре въ гората. Съ копие въ дѣсница и щитъ отъ върбово дърво покрито съ кожа, въ лѣвата, навила свѣтли плитки около главата, Мария приличаше на младъ юноша, тѣй тънка, високо израсла, съ дълги ръже и тѣсни бедра. На десетина стѣпки разстояние подиръ нея следваха нѣколко оръженосци, песяци и крагуяри. Искаше ѝ се да улови поне едно сърне или лисица, жива, малка, за да я отгледа въ кѣщи.

Царъ Бориль бѣ навлѣзълъ съ глотата си навътре въ гората. Закрити въ кола, окичена съ клони, ловджиитѣ му се мѣчеха незабелязано да стигнатъ до мѣстността гдето обитаваше прочутиятъ едъръ глиганъ, който напоследкъ бѣ убѣгналъ на толкова засади и гонитби.

Мария леко яздѣше най-обичния си бѣлъ жребець, следвана отъ върнитѣ си хъртове, по една тѣсна пътека между едри широкостволести дъбове. Бледожълтата ѝ руба, съ сѣщия златистъ отсѣнъкъ като коситѣ ѝ, трептѣше като ярко, свѣтло петно срѣдъ зеления полумракъ на горскитѣ сѣнки. Изведнъжъ тя спрѣ, между дърветата ѝ се бѣ мърнала розовата руба на Белослава.

Понечи да я позове, ала гласътъ ѝ спрѣ на гърлото. Бързо се извърна, даде знакъ на оръженосцитѣ си да останатъ назадъ.

— Когато поискамъ да ме стигнете, ще ви изсвира два пѣти! — извика високо тя. Подаде имъ лъка си. Взе копието и усмихната се отправи къмъ братовчедка си, която успѣ на време да се отдрѣпне отъ боляра Добромиръ, който бѣ приближилъ коня си до нейния и бѣ обгърналъ съ дѣсницата кръшната ѝ талия.

— Дирихъ ви навсѣкѣде. Не ми се искаше да оставамъ съ ония тамъ... — тя въздѣхна и скърши горчива гримаса. Следъ това добави: — Иска ми се и азъ да уловя нѣкоя по-едра дивиня. Да ми падне нѣкое сърне, напримеръ!

Очитѣ ѝ — свѣтли като цвѣтоветѣ на лена — жадно